

EVROPSKÁ KOMISE

V Bruselu dne 26.9.2012
COM(2012) 550 final

2012/0262 (NLE)

Návrh

ROZHODNUTÍ RADY,

kterým se členské státy, jež jsou smluvními stranami vídeňské úmluvy o občanské odpovědnosti za jaderné škody ze dne 21. května 1963 (vídeňská úmluva), opravňují v zájmu Evropské unie ratifikovat protokol, kterým se mění tato úmluva, nebo k němu přistoupit

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

1.1. Cíl návrhu

Režim mezinárodní jaderné odpovědnosti se v současné době řídí dvěma nástroji: „vídeňskou úmluvou“ ve znění protokolu z roku 1997 a „pařížskou úmluvou“ o odpovědnosti vůči třetí straně v oblasti jaderné energie z roku 1960, která byla pozměněna několika protokoly a doplněna bruselskou úmluvou ze dne 31. ledna 1963 (dále jen „bruselská úmluva“). Pokud jde o podstatu, hlavní principy obou úmluv jsou podobné. Některé členské státy EU jsou však stranami pařížské úmluvy, zatímco jiné jsou stranami vídeňské úmluvy.

Články 12 až 14 protokolu z roku 1997 zahrnují ustanovení týkající se příslušnosti, uznávání a výkonů rozsudků týkajících se vídeňské úmluvy. Tato pravidla mají vliv na ustanovení práva Evropské unie, zejména na ustanovení obsažená v nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. Unie má proto nad těmito ustanoveními stanovenými v protokolu z roku 1997 výlučnou pravomoc. Pokud jde o dotčená ustanovení, nemohou se členské státy tedy stát smluvními stranami protokolu z roku 1997. V podobné situaci v souvislosti s protokolem ze dne 12. února 2004, kterým se mění pařížská úmluva, byla přijata rozhodnutí Rady, jejichž cílem bylo oprávnit dotčené členské státy v zájmu Unie podepsat a ratifikovat tento protokol nebo k němu přistoupit. V tomto případě se navrhuje podobné řešení.

Komise navrhuje, aby Rada povolila těm členským státům, které jsou smluvními stranami úmluvy ze dne 21. května 1963 o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody (tzv. vídeňské úmluvy) – tj. Bulharsku, České republice, Estonsku, Maďarsku, Lotyšsku, Polsku (*ex post*) a Slovensku –, aby ratifikovaly nebo uzavřely v rámci Evropské unie protokol¹, kterým se mění úmluva a který byl přijat dne 12. září 1997 pod záštitou Mezinárodní agentury pro atomovou energii.

Přestože by bylo lepší používat v Evropské unii pro odpovědnost za jaderné škody jediný systém, kompatibilita systémů vytvořených vídeňskou úmluvou a pařížskou úmluvou umožňuje flexibilitu.

1.2. Protokol, kterým se mění Vídeňská úmluva o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody z roku 1963

Vídeňská úmluva byla sjednána s cílem poskytnout obětem škod způsobených jadernými událostmi odpovídající a spravedlivou náhradu. Vytváří zvláštní systém občanskoprávní odpovědnosti v oblasti jaderné energie, který vychází z těchto základních principů: a) „absolutní odpovědnosti“, tj. odpovědnosti bez zavinění; b) výlučné odpovědnosti provozovatele jaderného zařízení; c) omezení odpovědnosti z hlediska částky a/nebo omezení krytí odpovědnosti pojištěním nebo jiným finančním zajištěním; d) omezení odpovědnosti v čase.

¹ Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1.

Protokol z roku 1997

Vídeňská úmluva byla změněna protokolem z roku 1997 (který vstoupil v platnost dne 4. října 2003) s cílem zlepšit systém odškodnění jaderných škod.

Protokol z roku 1997 mimo jiné obsahuje novou definici jaderné škody (která nyní řeší také pojem škody na životním prostředí a preventivní opatření), rozšiřuje geografickou působnost vídeňské úmluvy, prodlužuje období, během něhož mohou být vzneseny nároky za ztrátu života a osobní zranění a výrazně zvyšuje minimální limity náhrady. Zahrnuje také nová ustanovení týkající se příslušnosti, která mají dopady v případech, kdy k jaderné události dojde během dopravy jaderného materiálu do nebo ze zařízení, které se nachází na území státu, který je smluvní stranou vídeňské úmluvy.

Podle čl. 19 odst. 1 protokolu z roku 1997 bude stát, který je smluvní stranou tohoto protokolu, ale není smluvní stranou vídeňské úmluvy z roku 1963, vázán ustanoveními této úmluvy ve znění tohoto protokolu ve vztahu k ostatním smluvním státům protokolu, a pokud dotčený stát nevyjádří v době uložení listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přistoupení jiný úmysl, bude vázán ustanoveními vídeňské úmluvy z roku 1963 ve vztahu k státům, které smluvními stranami pouze této úmluvy.

Vzájemný protokol z roku 1988

Dne 21. září 1988 konference o vztahu mezi pařížskou úmluvou a vídeňskou úmluvou přijala Vzájemný protokol k uplatnění vídeňské úmluvy a pařížské úmluvy („vzájemný protokol z roku 1988“), jelikož pařížská, bruselská a vídeňská úmluva sdílejí stejné zásady. Hlavním cílem bylo koordinovat uplatňování úmluv.

Vzájemný protokol z roku 1988 tyto dvě úmluvy spojuje dvojím způsobem.

Zprvé stanoví vzájemné rozšíření odpovědnosti provozovatele podle pařížského a vídeňského systému (článek II). Pokud tedy dojde k jaderné události, za kterou je provozovatel odpovědný jak podle vídeňské úmluvy, tak podle vzájemného protokolu, bude provozovatel odpovědný v souladu s vídeňskou úmluvou nejen za jadernou škodu, jež vznikla na území smluvních stran této úmluvy, ale také za škodu na území smluvních stran pařížské úmluvy a vzájemného protokolu. Pokud naopak dojde k jaderné události, za níž je provozovatel odpovědný jak podle pařížské úmluvy, tak podle vzájemného protokolu, uplatní se vzájemnost.

Zadruhé, vzájemný protokol z roku 1988 má zabránit konfliktům, které by jinak mohly zejména v případě přepravy vyvstat z uplatňování obou úmluv současně (článek III).

Vzájemný protokol z roku 1988 podepsalo pět členských států. Na základě ratifikace, přistoupení, schválení či přijetí vstoupil v platnost v případě dalších 17 států.

2. VÝSLEDKY KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

Úpravy vídeňské úmluvy obsahují aspekty, které jsou přínosem pro potenciální oběti jaderné události, tj. zvýšení částek odpovědnosti a širší definici jaderné škody. V souladu se závěry

studie zveřejněné v roce 2009 a workshopu konaného v červnu 2010 o jaderné odpovědnosti² se po konzultaci s účastníky uznává, že žádná iniciativa v oblasti jaderné odpovědnosti nesmí členským státům bránit v přistoupení k jakékoliv mezinárodní úmluvě, kterou se zlepšuje situace potenciálních obětí v Evropské unii. Dodržování protokolu z roku 1997 je proto přínosné pro zlepšení v oblasti odškodnění obětí v celé Evropské unii.

3. PRÁVNÍ STRÁNKA NÁVRHU

3.1. Dotčené členské státy

Vídeňskou úmluvu ratifikovalo nebo k ní přistoupilo těchto devět členských států Evropské unie: Bulharsko, Česká republika, Estonsko, Litva, Lotyšsko, Maďarsko, Polsko, Rumunsko a Slovensko. Spojené království a Španělsko úmluvu podepsaly, ale neratifikovaly (tyto dvě země se staly smluvními stranami pařížské úmluvy). Úmluva přestala být použitelná pro Slovinsko.

Protokol z roku 1997 podepsaly Česká republika, Maďarsko, Litva a Itálie (Itálie je smluvní stranou pařížské úmluvy). Protokol ratifikovaly Rumunsko a Lotyšsko (před svým přistoupením k EU) a Polsko (po přistoupení k EU).

Rozhodnutí Rady by proto mělo být adresováno členským státům, které jsou smluvními stranami vídeňské úmluvy, tj. Bulharsku, České republice, Estonsku, Maďarsku, Litvě, Polsku (*ex post*) a Slovensku. Vzhledem k tomu, že Spojené království a Španělsko jsou signatáři vídeňské úmluvy a zároveň smluvními stranami pařížské úmluvy, která vytváří podobný systém jaderné odpovědnosti, nemělo by se na ně vztahovat rozhodnutí Rady.

3.2. Nařízení Rady (ES) č. 44/2001

Nařízení (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000³ stanoví pravidla příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. Toto nařízení zavazuje všechny členské státy (ohledně Dánska existují zvláštní ujednání).

Pravidla týkající se příslušnosti stanovená nařízením Rady (ES) č. 44/2001 platí, když má žalovaný bydliště v jednom z členských států, jež je tímto nařízením vázán. S výhradou článku 22 (výlučná příslušnost) a 23 (ujednání o příslušnosti) mohou být žalovaní, kteří nemají bydliště v členském státě, předvedeni před soud jakéhokoliv členského státu v souladu s vnitrostátními pravidly příslušnosti daného státu.

Příslušnost je založena v první řadě na bydlišti žalovaného. Ve věcech týkajících se protiprávního jednání či jednání, které je postaveno na roveň protiprávnímu jednání, může být osoba, která má bydliště na území některého členského státu, též žalována u soudu v členském státě, kde došlo nebo může dojít ke škodné události. Místem, kde nastala škodná událost, se podle judikatury Soudního dvora rozumí místo, kde došlo k jednání, v jehož důsledku došlo ke škodné události, nebo místo, kde vznikla škoda. Ve věcech pojištění může být pojistitel, který má bydliště na území některého členského státu, žalován a) u soudů členského státu, v němž má bydliště, nebo b) u soudů členského státu, kde má bydliště žalobce, pokud je žalobcem pojistník, pojištěný nebo oprávněná osoba, nebo c) jedná-li se o spolupojistitele, u soudu členského státu, u kterého je žalován hlavní pojistitel. Ve věcech

² http://ec.europa.eu/energy/nuclear/studies/nuclear_en.htm

³ Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1.

pojištění odpovědnosti může být pojistitel kromě toho žalován u soudu místa, v němž nastala škodná událost, a také u soudu, u něhož je podána žaloba poškozeného proti pojištěnému, pokud je to přípustné podle práva tohoto soudu.

Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 stanoví, že rozhodnutí vydaná v některém členském státě jsou v ostatních členských státech uznávána a vykonávána, aniž by bylo vyžadováno zvláštní řízení. Je však dovolen omezený počet důvodů pro neuznání rozhodnutí, aby se vzala v úvahu hlediska veřejného pořádku, dodržování práva na obhajobu a existence některých vzájemně si odporujících rozhodnutí.

3.3. Pravomoc Unie s ohledem na protokol z roku 1997

Unijní právní předpisy, jimiž by se řídila jaderná odpovědnost třetí strany, neexistují. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy („Řím II“) vyjímá jadernou odpovědnost ze své oblasti působnosti.

Protokol z roku 1997 však obsahuje ustanovení, která ovlivňují nařízení (ES) č. 44/2001. V protikladu k řadě důvodů příslušnosti podle uvedeného nařízení článek XI vídeňské úmluvy ve znění protokolu z roku 1997 jako obecné pravidlo stanoví výlučnou příslušnost soudů toho státu, který je smluvní stranou a na jehož území došlo k jaderné události.

Konkrétně článek XI vídeňské úmluvy přisuzuje výlučnou příslušnost pro nároky na odškodnění za škodu způsobenou jadernou událostí soudům toho smluvního státu, na jehož území došlo k jaderné události. Pokud k události došlo mimo území smluvních stran nebo pokud místo události nelze s určitostí stanovit, jsou příslušnými soudy státu zařízení, jehož provozovatel je odpovědný za škodu.

Protokol z roku 1997 také stanoví výlučnou příslušnost soudů pobřežní smluvní strany pro jaderné události, které vzniknou v oblasti její výlučné ekonomické zóny. Tato příslušnost je udělena za podmínky, že depozitář úmluvy obdržel oznámení o této zóně před jadernou událostí.

Pokud jde o pravidla uznávání a výkonu podle článku XII vídeňské úmluvy ve znění protokolu z roku 1997, se na jakékoliv rozhodnutí vynesené příslušným soudem, které již nepodléhá obvyklým formám přezkoumání, vztahují zvláštní ustanovení týkající se uznávání a výkonu rozhodnutí. Článek XII až na některé výjimky⁴ stanoví, že rozhodnutí musí být uznáno na území všech smluvních stran a je vykonatelné, jako by bylo rozhodnutím vnitrostátního soudu. Základ nároku, o němž bylo rozhodnutí vydáno, nebude podléhat dalšímu řízení.

Evropská unie má výlučnou příslušnost pro ustanovení týkající se příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí obsažených v protokolu z roku 1997, jelikož tato ustanovení ovlivňují, jak je uvedeno v judikatuře Soudního dvora⁵, odpovídající pravidla nařízení Rady (ES) č. 44/2001. Členské státy proto již nemají právo ani se odchýlovat od těchto pravidel mezi sebou, ani uzavírat s nečlenskými zeměmi závazky, které tato pravidla ovlivňují.

⁴ Uznání může být zamítnuto pouze v případě, kdy: a) bylo rozhodnutí získáno podvodem; b) straně, proti níž bylo rozhodnutí vyneseno, nebyla dána spravedlivá příležitost přednést svůj případ; nebo c) rozhodnutí je v rozporu s veřejným pořádkem smluvní strany, na jejímž území se o uznání žádá, nebo není v souladu se základními normami spravedlnosti.

⁵ Rozsudek soudního dvora ve věci EART, C-22/70, Recueil 1971, s. 263.

3.4. Oprávnění členských států

Vídeňská úmluva ani protokol z roku 1997 neobsahují žádné ujednání týkající se regionální ekonomické organizace, která by Evropské unii umožňovala stát se smluvní stranou protokolu. Evropská unie se proto nemůže stát smluvní stranou protokolu z roku 1997.

Protokol z roku 1997, který upravuje ochranu obětí v případě jaderné události, je pro Evropskou unii a její členské státy zvláště důležitý. Výjimečně je proto opodstatněné, aby Unie vykonávala své pravomoci prostřednictvím svých členských států, které jsou stranami vídeňské úmluvy.

Pomineme-li však členské státy, které jsou již smluvními stranami pozměněné pařížské úmluvy, pět členských států Evropské unie – konkrétně Irsko, Kypr, Lucembursko, Malta a Rakousko – nejsou stranami ani pozměněné pařížské úmluvy, ani vídeňské úmluvy z roku 1963. Považuje se tedy za objektivně odůvodněné umožnit těmto pěti členským státům, aby se výjimečně nestaly stranami protokolu z roku 1997 a i nadále v oblasti, na niž se vztahuje vídeňská úmluva a protokol z roku 1997, uplatňovaly pravidla nařízení Rady (ES) č. 44/2001. Tento rozdíl v uplatňování pravidel pro příslušnost v rámci Evropské unie je odůvodněný vzhledem k tomu, že:

- protokol z roku 1997 mění úmluvu, jejímž smluvními stranami těchto pět států není,
- nařízení Rady (ES) č. 44/2001 nemá vliv na úmluvy, jejímiž smluvními stranami tyto členské státy jsou.

V důsledku toho by měly v zájmu Evropské unie ratifikovat protokol z roku 1997 nebo k němu přistoupit pouze členské státy, které jsou v současné době smluvními stranami vídeňské úmluvy. Polsko protokol z roku 1997 ratifikovalo po svém vstupu do EU. Toto rozhodnutí by proto mělo být adresováno Polsku *ex post*. Lotyšsko a Rumunsko protokol z roku 1997 podepsaly a ratifikovaly už před vstupem do Evropské unie.

Komise z těchto důvodů doporučuje, aby Evropský parlament a Rada přijaly rozhodnutí, které opravňuje členské státy, jež jsou smluvními stranami vídeňské úmluvy, aby v zájmu Evropské unie ratifikovaly protokol z roku 1997, nebo k němu přistoupily.

3.5. Výhrada týkající se pravidel pro uznávání a výkon soudních rozhodnutí

Pokud jde o pravidla týkající se uznávání a výkonu soudních rozhodnutí, která jsou stanovena v článku XII ve znění článku 14 protokolu z roku 1997, je nezbytné zajistit trvalý uplatňování příslušných pravidel nařízení (ES) č. 44/2001, jak se vztahují na Dánsko podle Dohody mezi Evropským společenstvím a Dánským královstvím o příslušnosti, uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech⁶ nebo Luganskou úmluvou o soudní příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ze 30. října 2007⁷. Omezení uplatňování článku XII vídeňské úmluvy tímto způsobem by zajistilo jednotnost v unijním právním prostoru a volný pohyb soudních rozhodnutí v EU, aniž by to mělo dopad na účinné uplatňování úmluvy ve znění protokolu nebo zásadní vliv pro smluvní strany této úmluvy, které nejsou členskými státy EU.

⁶ Úř. věst. L 299, 16.11.2005, s. 62.

⁷ Úř. věst. L 339, 12.12.2007, s. 3.

Pokud jde o přípustné výhrady, protokol z roku 1997 nic neuvádí. Podle článku 19 vídeňské úmluvy z roku 1969 týkající se smluvního práva je výhrada přípustná, pokud jde slučitelná s „předmětem a účelem úmluvy“, jak je tomu v tomto případě.

A závěrem, při přistoupení k protokolu z roku 1997 musí členské státy zajistit uplatňování příslušných pravidel EU o uznávání a výkonu rozsudků vynesených soudem v jiném členském státě (včetně Dánska), nebo ve státě mimo EU, který je vázaný luganskou úmluvou.

Návrh

ROZHODNUTÍ RADY,

kterým se členské státy, jež jsou smluvními stranami vídeňské úmluvy o občanské odpovědnosti za jaderné škody ze dne 21. května 1963 (vídeňská úmluva), opravňují v zájmu Evropské unie ratifikovat protokol, kterým se mění tato úmluva, nebo k němu přistoupit

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 81 odst. 2 ve spojení s čl. 218 odst. 6 písm. a) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na souhlas Evropského parlamentu,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Protokol ze dne 12. září 1997, kterým se mění Vídeňská úmluva o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody ze dne 21. května 1963 (dále jen „vídeňská úmluva“), byl vyjednáán s cílem zlepšit odškodnění obětí škod způsobených jadernými událostmi.
- (2) Evropská unie disponuje výlučnou příslušností, pokud jde o konsolidované články XI a XII vídeňské úmluvy potud, pokud tato ustanovení ovlivňují pravidla stanovená nařízením Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech⁸. Členským státům zůstává pravomoc v oblastech upravovaných v protokolu z roku 1997, které neovlivňují právo Evropské unie. Vzhledem k obsahu a záměru protokolu z roku 1997 nelze přijetí ustanovení protokolu spadajících do pravomoci Evropské unie oddělit od ustanovení, která spadají do pravomoci členských států.
- (3) Protokol z roku 1997 je zvláště důležitý – v zájmu Evropské unie i jejích členských států –, protože zlepšuje odškodnění za škody způsobené jadernými událostmi.
- (4) Vídeňská úmluva ani její protokol z roku 1997 nejsou otevřeny účasti regionálních organizací. Evropská unie protokol proto nemůže podepsat ani ratifikovat. Za těchto okolností je ve velmi výjimečných případech opodstatněné, aby členské státy byly oprávněny protokol ratifikovat nebo k němu přistoupit v zájmu Evropské unie.
- (5) Pět členských států Evropské unie, konkrétně Irsko, Kypr, Lucembursko, Malta a Rakousko, však nejsou smluvními stranami vídeňské úmluvy. Vzhledem k tomu, že protokol z roku 1997 mění vídeňskou úmluvu a že nařízení Rady (ES) č. 44/2001

⁸ Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1.

opravňuje členské státy vázané uvedenou úmluvou, aby pokračovaly v uplatňování pravidel týkajících se příslušnosti, které úmluva stanoví, je objektivně opodstatněné, aby bylo toto rozhodnutí určeno pouze těm členským státům, které jsou smluvními stranami vídeňské úmluvy, a výjimečně těmto pěti zmíněným státům umožnit, aby se nestaly smluvními stranami protokolu z roku 1997.

- (6) Členské státy, které jsou smluvními stranami vídeňské úmluvy by proto měly – v souladu s podmínkami stanovenými v tomto rozhodnutí – v zájmu Evropské unie ratifikovat či uzavřít protokol z roku 1997. Toto rozhodnutí je adresováno Polsku *ex post*, neboť tato země ratifikovala protokol v roce 2010.
- (7) Co se Evropské unie týče, budou tedy ustanovení protokolu z roku 1997 uplatňována pouze těmi členskými státy, které jsou v současné době smluvními stranami vídeňského protokolu.
- (8) Členské státy by měly v zájmu EU v přiměřené době dokončit své postupy ratifikace protokolu z roku 1997 nebo přistoupení k němu. Členské státy by si měly vyměňovat informace o stavu svých ratifikačních nebo přístupových postupů s cílem připravit uložení svých ratifikačních nebo přístupových listin ohledně protokolu z roku 1997.
- (9) Pravidla týkající se uznávání a výkonu soudních rozhodnutí, která jsou stanovena v článku XII vídeňské úmluvy ve znění článku 14 protokolu z roku 1997, by neměla mít přednost ani před příslušnými pravidly stanovenými nařízením (ES) č. 44/2001, jak se vztahují na Dánsko podle Dohody mezi Evropským společenstvím a Dánským královstvím o příslušnosti, uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech nebo Luganskou úmluvou o soudní příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ze 30. října 2007. Při ratifikování protokolu z roku 1997 nebo při přistoupení k němu proto členské státy musí učinit prohlášení, jehož cílem bude zajistit, aby byla příslušná pravidla EU i nadále uplatňována.
- (10) V souladu s články 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto rozhodnutí a toto rozhodnutí pro ně není závazné ani použitelné.

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

- 1. Aniž jsou dotčeny pravomoci Evropské unie, členské státy, které jsou v současné době smluvními stranami Vídeňské úmluvy o občanské odpovědnosti za jaderné škody ze dne 21. května 1963, v zájmu Evropské unie ratifikují protokol z roku 1997 nebo k němu přistoupí.
- 2. Znění protokolu z roku 1997 se připojuje k tomuto rozhodnutí.
- 3. V tomto rozhodnutí se pojmem „členský stát“ rozumí všechny členské státy, které jsou v současné době smluvními stranami vídeňské úmluvy.

Článek 2

1. Členské státy přijmou nezbytné kroky, aby v přiměřené lhůtě a pokud možno do 31. prosince 2014 uložily své ratifikační listiny k protokolu z roku 1997 nebo přistoupení k němu u generálního ředitele Mezinárodní agentury pro atomovou energii.
2. Členské státy budou do [...] informovat Radu a Komisi o předpokládaném datu dokončení svých ratifikačních nebo přístupových postupů.
3. Členské státy usilují o vzájemnou výměnu informací o stavu svých postupů ratifikace.

Článek 3

Při ratifikaci protokolu z roku 1997 nebo přistoupení k protokolu z roku 1997 učiní členské státy toto prohlášení:

„Soudní rozhodnutí v záležitostech, na něž se vztahuje protokol z roku 1997, vynesena soudem členského státu EU, jež je smluvní stranou tohoto protokolu, jsou uznávána a vykonávána v kterémkoli členském státě Evropské unie, který je smluvní stranou tohoto protokolu, v souladu s příslušnými pravidly Evropské unie v této oblasti.

Soudní rozhodnutí v záležitostech, na něž se vztahuje protokol z roku 1997, vydá soud Dánského království, jsou uznávána a vykonávána v kterémkoli členském státě Evropské unie, který je smluvní stranou protokolu, v souladu s Dohodou mezi Evropským společenstvím a Dánským královstvím o příslušnosti, uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

Soudní rozhodnutí v záležitostech, na něž se vztahuje athénský protokol, vydá soud státu, který není členem EU a je vázán Luganskou úmluvou o příslušnosti a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ze dne 30. října 2007 jsou v souladu s úmluvou uznávána a vykonávána v ostatních členských státech EU, které jsou smluvními stranami protokolu.“

Článek 4

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 5

Toto rozhodnutí je určeno členským státům v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne

Za Radu
předseda/předsedkyně

PŘÍLOHA

Protokol o doplnění Vídeňské úmluvy o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody
SMLUVNÍ STÁTY TOHOTO PROTOKOLU,

SOUDÍCE, že je žádoucí doplnit Vídeňskou úmluvu o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody z 21. května 1963, aby zajišťovala širší rozsah použití, větší rozsah odpovědnosti provozovatele jaderného zařízení a navýšení prostředků pro zabezpečení přiměřené a spravedlivé náhrady,

SE DOHODLY na následujícím:

Článek 1

Úmluva, kterou se mění ustanovení tohoto protokolu, je Vídeňská úmluva o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody z roku 1963, dále uváděná jako „Vídeňská úmluva z roku 1963“.

Článek 2

Článek I Vídeňské úmluvy z roku 1963 se mění takto:

1. Odstavec 1(j) je upraven takto:

- (a) slovo „a“ na konci pododstavce (ii) se vypouští a je vloženo na konec pododstavce (iii);
- (b) doplňuje se následující nový pododstavec bod (iv):

(iv) taková další zařízení, v nichž jsou jaderné palivo nebo radioaktivní produkty či odpady, která čas od času stanoví Rada guvernérů Mezinárodní agentury pro atomovou energii;

2. Odstavec 1 (k) je nahrazen tímto textem:

k) „Jaderná škoda“ znamená:

- (i) usmrcení nebo osobní zranění,
- (ii) ztrátu nebo poškození majetku;

a v každé z následujícího v rozsahu stanoveném právem příslušného soudu –

- (iii) ekonomickou ztrátu vznikající ze ztráty nebo škody zmíněné v pododstavcích (i) nebo (ii), pokud již není zahrnuta v těchto pododstavcích, kterou utrpěla osoba oprávněná uplatňovat nárok týkající se takovéto ztráty či škody,
- (iv) náklady na opatření na obnovu poškozeného životního prostředí, pokud takovéto poškození není nevýznamné, jsou-li takováto opatření skutečně vykonána nebo mají být vykonána a pokud nejsou zahrnuta do pododstavce (ii);

(v) ztrátu příjmů plynoucích z ekonomické zainteresovanosti na jakémkoli využití nebo užití životního prostředí vzniklou v důsledku významného poškození tohoto prostředí a pokud není zahrnuta do pododstavce (ii),

(vi) náklady preventivních opatření a další ztrátu nebo škodu způsobenou takovými opatřeními a

(vii) jakoukoli další ekonomickou ztrátu jinou než kteroukoli ztrátu způsobenou poškozením životního prostředí, připouští-li to obecné právo o občanskoprávní odpovědnosti, kterým se řídí příslušný soud;

v případě pododstavců (i) až (v) a (vii) uvedených výše tedy, jestliže ztráta nebo škoda vznikla nebo je důsledkem ionizujícího záření emitovaného jakýmkoli zdrojem záření uvnitř jaderného zařízení nebo emitovaného jaderným palivem nebo radioaktivními produkty či odpady v jaderném zařízení nebo z jaderného materiálu, vycházejícího nebo pocházejícího z jaderného zařízení nebo do něho zasílaného, až již vznikají z radioaktivních vlastností takovýchto látek nebo z kombinace radioaktivních vlastností s toxickými, výbušnými nebo jinými nebezpečnými vlastnostmi takovýchto látek.

3. Odstavec 1 (l) je nahrazen následujícím textem:

1) „Jaderná událost“ znamená jakýkoli případ nebo sérii případů majících stejný původ, který způsobuje jadernou škodu nebo, ale jen co se týká preventivních opatření, vytváří vážnou a bezprostřední hrozbu, že způsobí takovou škodu.

4. Po odstavci 1 (l) jsou vloženy čtyři následující nové odstavce 1 (m), 1(n), 1(o) a 1(p):

(m) „Opatření pro obnovu“ znamenají jakákoli přiměřená opatření, která byla schválena kompetentními orgány státu, kde byla tato opatření přijata, a která usilují o obnovu stavu nebo o navrácení poškozených nebo zničených složek životního prostředí nebo o zavedení, kde je to přiměřené, ekvivalentu těchto složek do životního prostředí. Kdo je oprávněn přijmout takováto opatření stanoví právo státu, kde vznikla škoda.

n) „Preventivní opatření“ znamenají jakákoli přiměřená opatření přijatá kteroukoli osobou poté, co došlo k jaderné události, aby se zabránilo škodě nebo aby se minimalizovala škoda, uvedená v pododstavcích k(i) až (v), nebo (vii), za předpokladu jejich schválení kompetentními orgány, požadovaném právem státu, kde byla opatření přijata.

(o) „Přiměřená opatření“ znamenají opatření, která jsou podle práva příslušného soudu vhodnými a úměrnými při zohlednění všech okolností, například:

(i) povahy a rozsahu vzniklé škody nebo, v případě preventivních opatření, povahy a rozsahu rizika takovéto škody,

(ii) v jakém rozsahu v době, kdy jsou přijímána, je pravděpodobné, že tato opatření budou účinná, a

(iii) relevantních vědeckých a technických poznatků.

(p) „zvláštní práva čerpání“, dále uváděná jako ZPČ, znamenají zúčtovací jednotku, definovanou Mezinárodním měnovým fondem a používanou jím pro jeho vlastní operace a transakce.

5. Odstavec 2 je nahrazen následujícím textem:

2. Stát zařízení může, pokud to odůvodňuje malý rozsah zahrnutých rizik, vyloučit jakékoli jaderné zařízení nebo malá množství jaderného materiálu z aplikace této úmluvy, pokud:

- (a) co se týká jaderných zařízení, byla pro takovéto vyloučení stanovena Radou guvernérů Mezinárodní agentury pro atomovou energii kritéria a jakékoli vyloučení státem zařízení vyhovuje takovýmto kritériím; a
- (b) co se týká malých množství jaderného materiálu, byly stanoveny Radou guvernérů Mezinárodní agentury pro atomovou energii maximální hranice pro vyloučení takovýchto množství a jakékoli vyloučení zařízení státem je v rámci takto stanovených limitů.

Kritéria pro vyloučení jaderných zařízení a maximální limity pro vyloučení malých množství jaderného materiálu budou pravidelně revidována Radou guvernérů.

Článek 3

Po článku 1 Vídeňské úmluvy 1963 jsou zařazeny následující dva nové články I A a I B:

Článek I A

- 1. Tato úmluva platí pro jadernou škodu vzniklou kdekoli.
- 2. Právní řád státu zařízení však může vyloučit z použití této úmluvy škodu, která vznikla:
 - (a) na území státu, který není smluvním státem, nebo
 - (b) v jakýchkoli mořských zónách, vytvořených státem, který není smluvním státem, v souladu s mezinárodním mořským právem.
- 3. Vyloučení podle odstavce 2 tohoto článku může platit, pouze pokud jde o stát, který není smluvním státem, který v době události:
 - (a) má nějaké jaderné zařízení na svém území nebo v jakýchkoli mořských zónách vytvořených v souladu s mezinárodním mořským právem; a
 - (b) neposkytuje ekvivalentní reciproční výhody.
- 4. Jakékoli vyloučení podle odstavce 2 tohoto článku se nedotkne práv zmíněných v pododstavci (a) odstavce 2 článku IX a jakékoli vyloučení podle odstavce 2(b) tohoto článku nebude použito na škodu vzniklou na palubě lodi nebo letadla nebo lodi či letadlu.

Článek I B

Tato úmluva se nebude vztahovat na jaderná zařízení užívaná pro nemírové účely.

Článek 4

Článek II Vídeňské úmluvy 1963 se mění následovně:

1. Na konci odstavce 3(a) je doplněn následující text:
2. Stát zařízení může omezit částku veřejných prostředků daných k dispozici na jednu událost do výše rozdílu, pokud existuje mezi částkami takto vytvořenými a částkou určenou podle odstavce 1 článku V.
3. Na konci odstavce 4 je doplněn následující text:

Stát zařízení může omezit částku veřejných prostředků danou k dispozici, jak je stanoveno v pododstavci (a) odstavce 3 tohoto článku.

4. Odstavec 6 je nahrazen následujícím textem:
6. Žádná osoba nebude odpovědná za jakoukoli ztrátu či škodu, která není jadernou škodou podle pododstavce (k) odstavce 1 článku I, ale která by byla jako taková určena podle ustanovení tohoto pododstavce.

Článek 5

Po první větě v článku III Vídeňské úmluvy 1963 je doplněn následující text:

Stát zařízení však může vyloučit tuto povinnost, pokud jde o dopravu, která se uskutečňuje zcela na jeho vlastním území.

Článek 6

Článek IV Vídeňské úmluvy 1963 se doplňuje následovně:

1. Odstavec 3 je nahrazen následujícím textem:
3. Dle této úmluvy se na provozovatele nebude vztahovat žádná odpovědnost, pokud prokáže, že jaderná škoda je přímo důsledkem aktu ozbrojeného konfliktu, nepřátelství, občanské války nebo povstání.
2. Odstavec 5 je nahrazen následujícím textem:
5. Provozovatel nebude odpovědný podle této úmluvy za jadernou škodu
 - (a) na samotném jaderném zařízení a na jakémkoli jiném jaderném zařízení, včetně jaderného zařízení ve výstavbě, v místě, kde toto zařízení je umístěno; a
 - (b) na jakémkoli majetku na tomtéž místě, který je používán nebo má být použit v souvislosti s kterýmkoli takovým zařízením.
3. Odstavec 6 je nahrazen následujícím textem:
6. Náhrada za škodu způsobenou na dopravním prostředku, na němž byl dotyčný jaderný materiál v době jaderné události, nebude mít vliv na snížení odpovědnosti provozovatele,

pokud jde o jinou škodu, na částku nižší než buď 150 milionů ZPČ nebo jakoukoli vyšší částku stanovenou právním řádem smluvní strany, nebo na částku stanovenou podle pododstavce (c) odstavce 1 článku V.

4. Odstavec 7 je nahrazen následujícím textem:

7. Nic v této Úmluvě nebude mít vliv na odpovědnost kteréhokoli jednotlivce za jadernou škodu, za kterou provozovatel podle odstavce 3 a 5 tohoto článku této Úmluvy neodpovídá, a kterou tento jednotlivec způsobil jednáním nebo opomenutím učiněným s úmyslem způsobit škodu.

Článek 7

1. Text článku V Vídeňské úmluvy 1963 je nahrazen následujícím textem:

1. Odpovědnost provozovatele může být Státem zařízení omezena pro kteroukoli událost buď:

- (a) na nejméně 300 milionů ZPČ, nebo
- (b) na nejméně 150 milionů ZPČ za předpokladu, že nad tuto částku až k nejméně 300 milionům ZPČ budou poskytnuty na náhradu jaderné škody tímto státem veřejné prostředky, nebo
- (c) do maximálně 15 let od data otevření tohoto Protokolu k podpisu na nejméně 100 milionů ZPČ, co se týká jaderné události, vzniklé během tohoto období. Může být stanovena částka nižší než 100 milionů ZPČ za předpokladu, že budou tímto Státem poskytnuty veřejné prostředky na odškodnění jaderné škody mezi takovou nižší částkou a 100 miliony ZPČ.

2. Nehledě na odstavec 1 tohoto článku stát zařízení s ohledem na povahu jaderného zařízení nebo zahrnutých jaderných látek a na pravděpodobné důsledky události jimi způsobené může stanovit nižší částku odpovědnosti provozovatele za předpokladu, že za žádných okolností nebude takto stanovená částka nižší než 5 milionů ZPČ, a pokud stát zařízení zajistí, že budou dány k dispozici veřejné prostředky až do částky stanovené podle odstavce 1.

3. Částky stanovené státem zařízení odpovědného provozovatele v souladu s odstavci 1 a 2 tohoto článku a odstavcem 6 článku IV budou uplatněny, ať dojde k jaderné události kdekoli.

2. Po článku V jsou doplněny čtyři následující nové články V A, V B, V C a V D.

Článek V A

- 1. Úroky a výlohy určené soudem v žalobách o náhrady za jaderné škody budou splatné navíc k částkám, o nichž se hovoří v článku V.
- 2. Částky uvedené v článku V a v odstavci 6 článku IV mohou být převedeny do národní měny v zaokrouhlených částkách.

Článek V B

Každá smluvní strana zajistí, aby osoby, které utrpěly škodu, mohly vymoci svá práva na náhradu, aniž by musely vést oddělená soudní řízení v závislosti na původu prostředků daných k dispozici pro takovou náhradu.

Článek V C

1. Jestliže soudy mající soudní pravomoc jsou soudy smluvní strany jiné, než je stát zařízení, veřejné prostředky požadované podle pododstavců (b) a (c) odstavce 1 článku V a podle odstavce 1 článku VII, stejně jako úroky a výlohy určené soudem mohou být dány k dispozici prvně jmenovanou smluvní stranou. Stát zařízení uhradí této jiné smluvní straně jakoukoli z takovýchto vyplacených částek. Tyto dvě smluvní strany se dohodnou na způsobu úhrady.
2. Jestliže soudy, které mají soudní pravomoc, jsou soudy smluvní strany jiné, než je stát zařízení, smluvní strana jejíž soudy mají soudní pravomoc, přijme všechna nezbytná opatření, aby umožnila státu zařízení vstoupit do řízení a účastnit se na jakémkoli urovnání týkajícího se náhrady.

Článek V D

1. Generální ředitel Mezinárodní agentury pro atomovou energii svolá shromáždění smluvních stran za účelem revize limitů odpovědnosti podle článku V, jestliže si to přeje jedna třetina smluvních stran.
2. Dodatky budou přijaty dvoutřetinovou většinou přítomných a hlasujících smluvních stran za předpokladu, že v době hlasování bude přítomna alespoň polovina smluvních stran.
3. Při posuzování návrhu na úpravu limitů vezme shromáždění smluvních stran v úvahu mimo jiné riziko škody vzniklé v důsledku jaderné nehody, změny hodnoty peněz a kapacitu pojistného trhu.
4. (a) Jakýkoli dodatek přijatý v souladu s odstavcem 2 tohoto článku oznámí generální ředitel MAAE všem smluvním stranám za účelem přijetí. Dodatek bude považován za přijatý po skončení období 18 měsíců poté, co byl oznámen, pokud během tohoto období nejméně jedna třetina stran, které byly v době přijetí tohoto dodatku na shromáždění smluvními stranami, generálnímu řediteli MAAE sdělí, že dodatek přijímají. Dodatek, přijatý v souladu s tímto odstavcem, nabude platnost za 12 měsíců po jeho přijetí pro ty smluvní strany, které ho přijaly.

(b) Jestliže v období 18 měsíců od data oznámení za účelem přijetí nebyl dodatek přijat v souladu s pododstavcem (a), bude dodatek pokládán za odmítnutý.
5. Pro každou smluvní stranu přijímající dodatek poté, co byl přijat, ale nenabyl platnosti, nebo po nabytí jeho platnosti v souladu s odstavcem 4 tohoto článku, dodatek nabude platnosti 12 měsíců po jeho přijetí touto smluvní stranou.

6. Stát, který se stane stranou této úmluvy po nabytí platnosti nějakého dodatku v souladu s odstavcem 4 tohoto článku, bude, pokud nedojde k vyjádření jiného úmyslu tímto státem:
- (a) považován za stranu této takto doplněné úmluvy, a
 - (b) považován za stranu nedoplněné úmluvy ve vztahu k jakémukoli smluvnímu státu, který není tímto doplňkem vázán.

Článek 8

Článek VI Vídeňské úmluvy 1963 je upraven následovně:

1. Odstavec 1 je nahrazen následujícím textem:
- (a) Práva na náhradu škody podle této úmluvy zaniknou, pokud není žaloba podána do:
 - (i) třiceti let od data jaderné události, pokud jde o usmrcení nebo osobní zranění;
 - (ii) deseti let od data jaderné události, pokud jde o jinou škodu.
 - (b) Je-li však odpovědnost provozovatele podle práva státu zařízení kryta pojištěním nebo jinou finanční zárukou včetně státních prostředků na dobu delší, právo příslušného soudu může stanovit, že práva na získání náhrady škody od provozovatele zaniknou pouze až po takovémto delším období, které nebude delší, než období, po němž je jeho odpovědnost takto kryta dle práva státu zařízení.
 - (c) Žaloby o náhradu za usmrcení a osobní zranění, nebo na základě rozšíření podle pododstavce (b) tohoto článku, pokud jde o jinou jadernou škodu, které jsou podány po uplynutí deseti let od data jaderné události, se v žádném případě nedotknou práv na náhradu škody dle této úmluvy kterékoli osoby, která podala žalobu na provozovatele před uplynutím této lhůty.
2. Odstavec 2 se vypouští.
3. Odstavec 3 je nahrazen následujícím textem:
3. Práva na náhradu podle této úmluvy budou podléhat promlčení nebo zániku, jak je stanoveno právem příslušného soudu, jestliže žaloba není podána do tří let od data, kdy se osoba, která utrpěla škodu, dozvěděla nebo se logicky mohla dozvědět o škodě a o provozovateli odpovědném za škodu za předpokladu, že lhůty stanovené na základě pododstavců (a) a (b) odstavce 1 tohoto článku nebudou překročeny.

Článek 9

Článek VII je doplněn následovně:

1. V odstavci 1 jsou přidány na konci odstavce dvě následující věty a takto doplněný odstavec se stává pododstavcem (a) tohoto odstavce:

Tam, kde je odpovědnost provozovatele neomezená, může stát zařízení stanovit limit finanční záruky odpovědného provozovatele za předpokladu, že takovýto limit není nižší než 300 milionů ZPČ. Stát zařízení zajistí uspokojení nároků na náhradu jaderné škody, které byly přiznány vůči provozovateli v tom rozsahu, v jakém výnos z finanční záruky nestačí na uspokojení takovýchto nároků, avšak které nepřesáhnou částku finanční záruky, která má být poskytnuta podle tohoto odstavce.

2. K odstavci 1 je přidán následující nový pododstavec (b):

(b) Nehledě na pododstavec (a) tohoto odstavce stát zařízení, kde je odpovědnost provozovatele neomezená, s ohledem na povahu jaderného zařízení nebo zahrnutých jaderných látek a na pravděpodobné důsledky události jimi způsobené, může stanovit nižší částku odpovědnosti provozovatele, za předpokladu, že za žádných okolností nebude takto stanovená částka nižší než 5 milionů ZPČ a za předpokladu, že stát zajistí vyplacení nároků na odškodnění za jadernou škodu, které byly stanoveny proti provozovateli, poskytnutím nezbytných prostředků v tom rozsahu, v jakém výnos z pojištění nebo jiné finanční záruky nestačí na uspokojení takovýchto nároků a až do limitu stanoveného podle pododstavce (a) tohoto odstavce.

3. V odstavci 3 jsou po slovech „téhož článku“ vložena slova „nebo pododstavců (b) a (c) odstavce 1 článku V“.

Článek 10

Článek VIII Vídeňské úmluvy 1963 je upraven následovně:

1. Text článku VIII se stává odstavcem 1 tohoto článku.

2. Je vložen následující nový odstavec 2:

2. S přihlédnutím k aplikaci pravidla pododstavce (c) odstavce 1 článku VI, když co se týká nároků uplatňovaných vůči provozovateli, škoda, která má být podle této úmluvy odškodněna, převyší, nebo je pravděpodobné, že převyší, maximální částku, danou k dispozici podle odstavce 1 článku V, přednost při rozdělování náhrady bude dána nárokům týkajícím se usmrcení nebo osobního zranění.

Článek 11

V článku X Vídeňské úmluvy 1963 je přidána následující nová věta na konci tohoto článku:

Právo postihu stanovené podle tohoto článku může být rozšířeno tak, aby ho mohl využít také stát zařízení, pokud poskytl veřejné prostředky podle této úmluvy.

Článek 12

Článek XI Vídeňské úmluvy 1963 je upraven následovně:

1. Vkládá se následující odstavec 1bis:

1bis. Kde jaderná událost vznikne v oblasti výlučné ekonomické zóny smluvní strany nebo, nebyla-li takováto zóna stanovena v oblasti nepřekračující hranice výlučné ekonomické zóny, jestliže byla stanovena, soudní pravomoc projednávat žaloby, týkající se jaderných škod z této jaderné události, budou mít pro účely této úmluvy pouze soudy této strany. Předchozí věta bude platit, jestliže tato mluvní strana uvědomila depozitáře o této oblasti před jadernou událostí. Nic v tomto odstavci nebude interpretováno tak, že by to dovolovalo výkon soudní pravomoci způsobem, který je v rozporu s mezinárodním mořským právem, včetně Úmluvy OSN o mořském právu.

2. Odstavec 2 je nahrazen následujícím textem:

2. Kde jaderná událost nevznikne na území žádné smluvní strany nebo v oblasti, o níž bylo podáno oznámení podle odstavce 1bis, nebo kde místo jaderné události nelze s určitostí určit, soudní pravomoc projednávat takovéto žaloby budou mít pouze soudy státu zařízení odpovědného provozovatele.

3. V odstavci 3 první řádce a v pododstavci (b) po číslici „1“ se vkládá „Ibis“.

4. Vkládá se nový následující odstavec 4:

4. Smluvní strana, jejíž soudy mají soudní pravomoc, zajistí, aby soudní pravomoc pro kteroukoli jednotlivou jadernou událost měl pouze jeden z jejích soudů.

Článek 13

Po článku XI se vloží následující nový článek XI A:

Článek XI A

Smluvní strana, jejíž soudy mají soudní pravomoc, zajistí, aby pokud jde o žaloby o náhradu za jaderné škody:

- (a) kterýkoli stát mohl podat žalobu v zastoupení osob, které utrpěly jadernou škodu, které jsou státními příslušníky tohoto státu nebo mají trvalé bydliště nebo místo pobytu na jeho území, a které k tomu svolily; a
- (b) kterákoli osoba mohla podat žalobu, aby si vymohla práva podle této úmluvy, získaná převzetím nebo postoupením.

Článek 14

Text článku XII Vídeňské úmluvy 1963 je nahrazen následujícím textem:

Článek XII

1. Soudní rozhodnutí, které již nepodléhá obvyklým formám přezkoumání, vynesené soudem smluvní strany majícím soudní pravomoc, bude uznáno s výjimkou případů:

- (a) když bylo soudní rozhodnutí získáno podvodem;
 - (b) když straně, proti níž bylo soudní rozhodnutí vyneseno, nebyla dána spravedlivá příležitost přednést svůj případ; nebo
 - (c) když je soudní rozhodnutí v rozporu s veřejným pořádkem smluvní strany, na jejímž území se o uznání žádá, nebo není v souladu se základními normami spravedlnosti.
2. Soudní rozhodnutí, které je uznáno podle odstavce 1 tohoto článku, bude po předložení k výkonu v souladu s formalitami vyžadovanými právem té smluvní strany, kde s o výkon žádá, vykonatelné, jako by to bylo rozhodnutí soudu této smluvní strany. Základ nároku, o němž bylo rozhodnutí vydáno, nebude podléhat dalšímu řízení.

Článek 15

Článek XIII Vídeňské úmluvy 1963 se doplní následovně:

1. Text článku XIII se stává odstavcem 1 tohoto článku:
2. Vložen je následující nový odstavec 2:

2. Bez ohledu na odstavec I tohoto článku, pokud náhrada za jadernou škodu převyšuje 150 milionů ZPČ, právní řád státu zařízení se může odchýlit od ustanovení této úmluvy, co se týká jaderné škody utrpěné na území nebo v mořské zóně vytvořené v souladu s mezinárodním mořským právem jiným státem, která má v době události jaderné zařízení na takovémto území, pokud neposkytuje reciproční náhrady v ekvivalentní částce.

Článek 16

Text článku XVIII Vídeňské úmluvy 1963 se nahrazuje následujícím textem:

Tato úmluva se nedotkne práv a povinností smluvní strany podle obecných pravidel mezinárodního práva veřejného.

Článek 17

Za článek XX Vídeňské úmluvy 1963 se vkládá následující nový článek XX A:

Článek XX A

1. V případě sporu mezi smluvními stranami, týkajícího se výkladu či použití této úmluvy, budou strany zúčastněné na sporu spolu konzultovat s úmyslem urovnat spor jednáním nebo jakýmkoli dalšími smířčím prostředky pro urovnávání sporů, které jsou pro ně přijatelné.
2. Jestliže spor tohoto druhu, o němž se hovoří v odstavci 1 tohoto článku, nemůže být urovnán do šesti měsíců od žádosti o konzultaci podle odstavce 1 tohoto článku, bude na žádost kteréhokoli účastníka takového sporu postoupen rozhodčímu řízení

nebo předán Mezinárodnímu soudnímu dvoru k rozhodnutí. Tam, kde je spor postoupen rozhodčímu řízení, a jestliže do šesti měsíců od data podání žádosti se strany nemohou dohodnout o organizaci rozhodčího řízení, jedna ze stran může požádat prezidenta Mezinárodního soudního dvora nebo generálního tajemníka OSN, aby určil jednoho nebo více rozhodců. V případě konfliktních žádostí stran sporu bude mít žádost na generálního tajemníka OSN přednost.

3. Při ratifikaci, přijetí, schválení této úmluvy nebo při přistoupení k ní může stát prohlásit, že se necítí být vázán prvním nebo druhým postupem pro urovnání sporu nebo ani jedním z postupů stanovených v odstavci 2 tohoto článku. Ostatní smluvní strany nebudou vázány postupem pro urovnávání sporů, stanoveným v odstavci 2 tohoto článku, co se týká smluvní strany, pro níž takovéto prohlášení nabylo účinnosti.
4. Smluvní strana, která učinila prohlášení v souladu s odstavcem 3 tohoto článku, ho může kdykoli odvolat oznámením depozitáři.

Článek 18

1. Články XX až XXV odstavce 2,3 a odstavec „1“ článku XXVI, články XXVII a XXIX Vídeňské úmluvy 1963 se vypouštějí.
2. Vídeňská úmluva 1963 a tento Protokol budou mezi stranami tohoto Protokolu chápány společně a vykládány jako jediný text, na který může být odkazováno jako na Vídeňskou úmluvu o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody 1997.

Článek 19

1. Stát, který je stranou tohoto Protokolu, ale není stranou Vídeňské úmluvy 1963, bude vázán ustanoveními této úmluvy ve znění tohoto Protokolu ve vztahu k jeho ostatním smluvním státům, a pokud tímto státem není vyjádřen jiný úmysl v době uložení příslušné listiny, o níž se hovoří v článku 20, bude vázán ustanoveními Vídeňské úmluvy 1963 ve vztahu k státům, které jsou pouze jejími stranami..
2. Nic v tomto Protokolu nebude mít vliv na závazky státu, který je současně stranou jak Vídeňské úmluvy 1963, tak tohoto Protokolu, ve vztahu ke státu, který je stranou Vídeňské úmluvy 1963, ale není stranou tohoto Protokolu.

Článek 20

1. Tento Protokol bude otevřen k podpisu všem státům v ústředí Mezinárodní agentury pro atomovou energii ve Vídni od 29. září 1997 až do doby nabytí jeho platnosti.
2. Tento protokol podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení státy, které ho podepsaly.
3. Po nabytí platnosti může kterýkoli stát, který jej nepodepsal, k Protokolu přistoupit.
4. Listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přistoupení budou uloženy u generálního ředitele Mezinárodní agentury pro atomovou energii, který bude depozitářem tohoto Protokolu.

Článek 21

1. Tento protokol nabývá platnost tři měsíce po datu uložení páté listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu.
2. Pro každý stát ratifikující, přijímající, schvalující tento protokol nebo přistupující k tomuto Protokolu po uložení páté listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu nabývá tento Protokol platnost tři měsíce po datu uložení příslušné listiny tímto státem.

Článek 22

1. Kterákoli smluvní strana může tento Protokol vypovědět písemným oznámením depozitáři.
2. Odstoupení nabude platnost rok po datu, k němuž obdrží depozitář oznámení o odstoupení.
3. Pokud jde o strany tohoto Protokolu, odstoupení kterékoli z nich od Vídeňské úmluvy 1963 v souladu s jejím článkem XXVI nebude považováno v žádném případě za odstoupení od Vídeňské úmluvy 1963 doplněné tímto Protokolem.
4. Bez ohledu na odstoupení od tohoto Protokolu smluvní stranou podle tohoto článku budou ustanovení tohoto Protokolu i nadále platit pro jakoukoli jadernou škodu, způsobenou jadernou událostí, vzniklou do doby, než odstoupení nabude platnosti.

Článek 23

Depozitář okamžitě uvědomí smluvní státy a všechny další státy o:

- (a) každém podpisu tohoto Protokolu;
- (b) každém uložení listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu;
- (c) Vstupu tohoto Protokolu v platnost;
- (d) jakémkoli oznámení, obdržéném podle odstavce 1bis článku XI;
- (e) žádostech pro svolání revizní konference podle článku XXVI Vídeňské úmluvy 1963 a pro shromáždění smluvních stran podle článku V D Vídeňské úmluvy 1963 doplněné tímto Protokolem;
- (f) oznámeních o odstoupeních, obdržéných podle článku 11 a dalších případných oznámeních týkajících se tohoto Protokolu.

Článek 24

1. Originál tohoto Protokolu, jehož arabské, čínské, anglické, francouzské, ruské a španělské znění má stejnou platnost, bude uložen u depozitáře.

2. Mezinárodní agentura pro atomovou energii vytvoří konsolidovaný text Vídeňské úmluvy 1963 doplněné tímto Protokolem v arabském, čínském, anglickém, francouzském, ruském a španělském jazyce, který je uveden v příloze k tomuto Protokolu.
3. Depozitář zašle všem státům ověřené autentické kopie tohoto Protokolu a konsolidovaný text Vídeňské úmluvy 1963 doplněné tímto Protokolem.

NA DŮKAZ ČEHOŽ níže podepsaní, jsou k tomu řádně zmocněni, tento Protokol podepsali..

Ve Vídni dne dvanáctého září tisíc devět set devadesát sedm.